

projevil v Rozpravách Aventina pan Karel Čapek, bojuje (jakým právem?) boj proti „barové“ literatuře, tj. proti Dellucovi, Ribemont-Dessaignesovi atd. Jeho renomé u ctitelů posvátného umění je tak silné, že i pan nakladatel Štorch-Marien se lekl jaksi jeho výtky. Nebylo potřeba. Překlady z moderních literatur, zvláště francouzské, zaslouží se p. Štorch mnohem více o slovesné umění než vydáváním spisů p. Karla Čapka.

(Pásmo 2, č. 6—7, únor 1926)

Na usilovnou radu Vojty Tittelbacha jsem si koupil kravatu červené barvy. Kravata jako kravata, ale pojednou je otázka v barvě.

Nepocítujeme barvy. Automatizace.

Počítal jsem, kolik má vidlička bodců. Došel jsem k zajímavému výsledku, že čtyři. Automatizace.

Šlechtní mužové berou si chudé dívky. Nezkrotný psanec se změní v beránka. To je z plakátů kin. Automatizace. Standardizace. Velkovýroba beránek a šlechtných mužů.

Byly takové doby: cikánky kradly děti. Děti byly všelijaké, tady nebylo místo pro detail, ale hlavně to byly děti urozených rodičů, kteří je pak poznávali podle různých značek, podobných Morseově abecedě. Oh, Presioso z Novelas ejemplares, Fieldingův cudný Josefe! Automatizace. Velkovýroba cikánek a ukradených dětí.

Ať tohle vysvětlí Croceova estetika. Ať to vysvětlí Croce, že lidstvo vzhledem k automatizaci cikánek, ukradených dětí, šlechtných mužů a beránek nevěří nejen v existenci těchto fenoménů, nýbrž umělecké metodě, která takto pracuje, vůbec.

Jak krásně jednoduchá je Croceova idealistická estetika. Ať vysvětlí, ale proč, je-li estetický vjem pouhou intuicí, tento vjem stále degraduje. Ať vysvětlí, proč se umělecká metoda, spočívající na ukradení dětí cikánkami, stále ještě líbí a vzbuzuje